

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/174/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114200327
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7114200327.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka, v spore žalobcu: Tepláreň Košice, a.s., so sídlom v Košiciach, Teplárenská 3, IČO: 36 211 541, zastúpeného: IURISTICO s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štefánikova 26, IČO: 36 588 041 proti žalovanému D.. F. X., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. V. A., O. XX, zastúpenému JUDr. Dušanom Pavčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 57, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15. marca 2019 č. k. 13C/173/2014 - 251 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 1.992 eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 15.2.2014 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.992 eur s 8,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.992 eur od 16.11.2013 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia za rok 2011 a 2012 vzniknutého užívaním nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu - pozemku registra C KN parc. č. 3486/14 o výmere 2470 m², druh zastavané plochy a nádvoria v katastrálnom území P. F., zapísaného na LV č. XXXXX vedenom Okresným úradom Košice, katastrálnym odborom, ktorý bez úhrady užíva žalovaný.

3. V odôvodnení súd poukázal o.i. na tvrdenie žalobcu, že žalovaný napriek jeho opakovaným výzvam trvale neoprávnene bez právneho titulu vstupuje na jeho nehnuteľnosť (jej časti), ktorá je pozemnou komunikáciou, za účelom zabezpečenia prístupu k vyššie citovaným nehnuteľnostiam, neoprávnene užíva predmetnú nehnuteľnosť a ruší jeho, ako aj iné subjekty oprávnené užívať predmetnú nehnuteľnosť (na základe uzatvorených nájomných zmlúv) vo výkone vlastníckeho práva, resp. užívacieho práva, pričom žalovaný sám potvrdil, že cestu využíva od roku 2006, teda viac ako 10 rokov bez toho, aby žalobcovi za užívanie tejto cesty platil akúkoľvek čiastku. Výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného odvodil žalobca od výšky odplaty, ktorú mu za prenechanie užívania uhrádzajú iné subjekty na podklade uzatvorených nájomných zmlúv, keď za užívanie predmetnej nehnuteľnosti (prístupovej komunikácie) mu uhrádza napr. spoločnosť Hriadel' s.r.o. a spoločnosť Termostav-Mráz spol. s r.o. Košice na podklade uzatvorených nájomných zmlúv odplatu vo výške pôvodne 30.000 Sk, toho času v ekvivalente 995,82 eur s DPH ročne. Celkovú výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného

stanovil žalobca na sumu 1.992 eur (2x 996 za 2 roky spätne od podania tejto žaloby t.j. od roku 2011, kedy žalovaného žalobca prvýkrát upozornil na jeho neoprávnené užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu). Žalobca predložil kópie zmlúv o nájme predmetnej komunikácie, ktoré uzavrel s viacerými subjektmi a to: a) zmluvu o nájme komunikácie č. Z/TEKO/2006/1842/5010, ktorú uzavrel ako prenajímateľ so spoločnosťou Hriadeľ spol. s r.o. so sídlom Košická 9/5, Komárno, IČO: 31 444 334 dňa 23.2.2007, kde výška nájomného bola dohodnutá na 30.000 Sk ročne (v súčasnosti 995,82 eur so zaokrúhlením 996 eur), b) zmluvu o nájme komunikácie č. Z/TEKO/2007/41/5010, ktorú žalobca ako prenajímateľ uzavrel so spoločnosťou Termostav-Mráz spol. s r.o. Košice so sídlom Priemyselná 3, Košice, IČO: 31 681 255 dňa 28.2.2007, kde výška nájomného bola dohodnutá za užívanie predmetnej komunikácie v sume 30.000 Sk ročne (995,82 eur), c) návrh nájomnej zmluvy č. 40001170, ktorú žalobca ako prenajímateľ uzavrel so spoločnosťou DOPRAKO s.r.o. so sídlom Letná 40, Košice, IČO: 31 725 902, kde výška nájomného bola stanovená 996 eur ročne, d) nájomnú zmluvu, ktorú uzavrel žalobca ako prenajímateľ so spoločnosťou EZ-ELEKTROSYSTEMY Košice, s.r.o. so sídlom Teplárenská 5, Košice, IČO: 35 846 801 dňa 23.1.2014, kde výška nájmu za užívanie predmetnej komunikácie bola dohodnutá vo výške 996 eur ročne, e) nájomnú zmluvu č. 40001194, ktorú žalobca uzavrel ako prenajímateľ so spoločnosťou REMPKO, s.r.o. so sídlom Teslova 3, Košice, IČO: 36 194 077 dňa 24.3.2015, kde výška nájmu za užívanie predmetnej komunikácie bola stanovená vo výške 996 eur ročne, f) nájomnú zmluvu, ktorú uzavrel žalobca ako prenajímateľ so spoločnosťou ZAPA beton SK, s.r.o., so sídlom Vajnorská 142, Bratislava, IČO: 35 814 497 (návrh nájomnej zmluvy), kde nájomné bolo dohodnuté za užívanie predmetnej cesty vo výške 996 eur ročne, ako aj g) nájomnú zmluvu č. 40001196, ktorú uzavrel ako prenajímateľ s nájomcom T. L. dňa 30.4.2015, pričom nájomné bolo stanovené vo výške 200 eur ročne za užívanie predmetnej cesty, h) nájomnú zmluvu č. 40001171, ktorú uzavrel ako prenajímateľ s F. F. dňa 3.6.2014, pričom nájomné za užívanie cesty bolo stanovené dohodou zmluvných strán v čiastke 12 eur ročne za celý predmet nájmu z dôvodu, že tento je konateľom a spoločníkom spoločnosti Doprako, nehnuteľnosť vo vlastníctve F. F.A. využíva spoločnosť Doprako, s ktorou bola uzavretá nájomná zmluva na 996 eur ročne a aby mohol cestu využívať aj pán F. ako fyzická osoba, došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy za symbolické nájomné. Pri nájomnej zmluve uzavretej s T. L. výška nájomného bola dohodnutá a zodpovedala času, kedy sa zmluva uzatvárala, pričom T. L. má v tomto areáli len rozostavanú stavbu garáž alebo sklad. Dodal, že žalobca predložil súdu rozhodnutie o prípustnosti stavby, vydané Okresným národným výborom v Košiciach, odborom výstavby dňa 14.8.1964 pod č. 4881/64-Pa, ktorým bola povolená stavba Tepláreň Košice - mesto stavba I.

4. Súd poukázal aj na obranu žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 10.2.2014 č.k. 12Ro/4/2014-23 i v priebehu sporu, založenú najmä na tvrdení, že informácie žalobcu v liste zo dňa 31.10.2013 pokladá žalovaný za zmätočné, pretože podľa priloženej mapy je parcela č. 3486/1 trávnatý porast, parcela č. 3486/2 neupravený zdevastovaný zahlinený pás so znečisteným chodníkom a komunikácia má podľa LV č. XXXXX parc. č. 3486/14, žalobcom v návrhu nájomnej zmluvy nebola uvedená, a preto ju žalovaný pokladal za zmätočnú a neplatnú, ako aj že predmetná komunikácia nemá kanalizáciu a v prípade úhrnu zrážok sa na komunikácii tvoria obrovské vodné plochy, je trvalo znečistená blatom a špinou, že žalobca od roku 2002 neinvestoval do tejto komunikácie žiadne finančné prostriedky v súvislosti s asfaltovaním a údržbou predmetnej cesty a pokiaľ žalobca uskutočňoval rekonštrukciu stĺpov, popolčekovodu, žalovaný mu bez akýchkoľvek obmedzení sprístupnil svoju príjazdovú komunikáciu a ďalšie príľahlé pozemky. Súd doplnil, že žalovaný nesúhlasil s navrhovanou výškou bezdôvodného obohatenia predložiac súdu návrh nájomnej zmluvy č. 40001171, ktorú mal uzavrieť žalobca s nájomníkom F. F. (zmluva je bez dátumu a bez podpisov), kde malo byť dohodnuté nájomné za užívanie cesty vo výške 12 eur ročne, a nájomnú zmluvu, ktorú mal uzavrieť žalobca s nájomcom T. L. (bez podpisov a bez dňa uzavretia zmluvy) kde výška nájomného bola dohodnutá na 200 eur ročne za celý predmet nájmu. Súd poukázal taktiež na tvrdenie žalovaného na pojednávaní dňa 27.9.2017, že: a) žalobca v niektorých prípadoch výšku nájmu vôbec nestanoví aj napriek skutočnosti, že daný subjekt dennodenne využíva prístupovú komunikáciu alebo stanoví výšku ročného nájmu inak ako navrhoval v nájomnej zmluve pre žalovaného, b) že sa nejedná o cenu obvyklú, c) že žalobca sa nestará o prístupovú komunikáciu, lebo v čase dažďov je táto cesta nepriechodná a nebezpečná, o čom predložil ako dôkaz fotografické snímky, d) že žalobca obmedzuje žalovaného vo vlastníctve jeho pozemkov tým, že vykonáva rekonštrukciu svojich zariadení a využíva tým pozemky vo vlastníctve žalovaného, e) že žalovaný za toto obmedzenie nikdy nežiadal finančnú náhradu od žalobcu a ani ho neobmedzoval, f) že ide o jedinou prístupovú cestu k jeho nehnuteľnostiam a jeho vlastnícke právo nie je preto možné obmedziť spoplatnením vo forme platenia nájmu, g) že žalobca nepreukázal, v akej konkrétnej výške bezdôvodné obohatenie žalovaný získal, ani že žalobcovi vzniká majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi

získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy, h) že žalobca nesplnil predpoklady pre priznanie bezdôvodného obohatenia. Nakoniec súd poukázal i na tvrdenie žalovaného v písomnom vyjadrení zo dňa 3.4.2018, že žalovaný v rozhodnom období predmetný pozemok na prístup k svojmu areálu nevyužíval, že žalobca sa nestará o predmetnú komunikáciu, že žalobca pravidelne bezplatne užíva nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, že žalobca nevlastnil v rozhodnom žalovanom období predmetnú komunikáciu a žalobca ako štátna akciová spoločnosť v rozpore s dobrými mravmi zneužíva svoj výkon vlastníckeho práva.

5. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie z nespornej skutočnosti, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku parcela registra „C“ KN č. 3486/14 o výmere 2470 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria v kat. území P. F., obec Košice - Juh, okres Košice IV, ktorá je zapísaná na LV č. XXXXX. Uvedená parcela vznikla odčlenením od parcely 3486/1 zastavané plochy a nádvoria vo vlastníctve žalobcu, čo bolo preukázané oznámením katastrálneho odboru Okresného úradu v Košiciach, ako i že žalovaný je výlučným a podielovým spoluvlastníkom pozemkov zapísaných na LV č. XXXXX v kat. území P.Z. F., obec Košice - Juh, okres Košice IV pričom ku svojim nehnuteľnostiam denne prechádza po prístupovej komunikácii teda po parc. č. 3486/14 vo vlastníctve žalobcu.

6. Z návrhu žalobcu na uzavretie nájomnej zmluvy, ktorý žalobca zaslal žalovanému dňa 28.10.2013 spolu s listom, ktorý žalovaný prevzal spolu s návrhom nájomnej zmluvy dňa 15.11.2013, súd prvej inštancie zistil, že v tomto liste žalobca upozornil žalovaného, že komunikáciu vo vlastníctve žalobcu žalovaný užíva bez právneho dôvodu, výšku nájomného stanovil žalobca na 996 eur ročne bez DPH, zároveň žalobca vyzval žalovaného, aby mu do 15.11.2013 oznámil stanovisko k jeho návrhu i k nájomnej zmluve a pre prípad, ak žalovaný komunikáciu neužíva alebo ju nemá záujem užívať žalovaného požiadal žalovaného, aby sa od 15.11.2013 zdržal vstupu a užívania komunikácie, pričom v prípade, že neuzavrie nájomnú zmluvu so žalobcom, bude od neho požadovať náhradu za bezdôvodné užívanie komunikácie. Z výpovede žalovaného súd zistil, že žalovaný bol podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti zapísaných na LV č. XXXXX zapísaných v kat. území P. F., obec Košice - Juh, okres Košice IV, neskôr sa stal ich výlučným vlastníkom, pretože nadobudol v roku 2014 spoluvlastnícke podiely od D. T. T. F. T., ako i že prístupovú cestu parc. č. 3486/14 užíva denne, pretože užíva priemyselné haly umiestnené na svojich pozemkoch, a to od roku 2006, pričom namietal výšku bezdôvodného obohatenia poukazom na to, že žalobca stanovoval pri jednotlivých nájomcoch výšku nájmu odlišne. Z pripojeného rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 23.2.2016 č.k. 39C/101/2014-215 súd zistil, že súd vyhovel žalobe žalobcu, ktorou žalobca žaloval J. N. o zaplatenie sumy 1.992 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný za účelom prístupu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného trvale neoprávnené bez právneho titulu vstupoval na jeho nehnuteľnosť, ktorou je parcela č. 3486/14 o výmere 2470 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria nachádzajúca sa v katastrálnom území P.Z. F., a ktorá je zapísaná na LV č. XXXXX resp. jej časti, ktorá je pozemnou komunikáciou, ktorý rozsudok potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 31.1.2017 č.k. 6Co/188/2016-258. Dodal, že žalovaným navrhovaný výsluch zamestnankyne katastrálneho odboru Okresného úradu v Košiciach za účelom vyjadrenia sa ku skutočnostiam uvedeným v správe doručenej súdu z katastrálneho odboru Okresného úradu Košice, súd nepovažoval za významný pre toto konanie, pretože mal z písomného oznámenia katastrálneho odboru Okresného úradu Košice zo dňa 17.9.2018 za preukázané, že parcela 3486/14 vznikla z parcely 3486/1, ktorá bola vo výlučnom vlastníctve žalobcu, a teda vlastníctvo žalobcu k tejto prístupovej komunikácii bolo súdu dostatočne preukázané.

7. Súd takto zistený skutkový stav posúdil podľa § 123, § 124, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že spornú otázku, či žalovaný užíva nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu alebo nie, a teda či žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v ním požadovanej výške, posúdil totožne ako Okresný súd Košice I v právoplatnom rozsudku zo dňa 23.2.2016 sp.zn. 39C/101/2014, v ktorom vyslovil, že určiť charakter komunikácie sú oprávnené v zmysle cestného zákona č. 135/1961 Zb. príslušné správne orgány. Vychádzajúc zo zistenia, že neexistuje rozhodnutie o zaradení predmetnej komunikácie do siete pozemných komunikácií a o tom, že by predmetná komunikácia bola verejnou komunikáciou, nevypovedá ani kód užívania tohto pozemku vo vlastníctve žalobcu uvedený na liste vlastníctva, ktorý zaznamenáva skutkový stav a nie právny charakter tejto nehnuteľnosti, súd prvej inštancie vyvodil, že v konaní nebolo preukázané, že by komunikácia nachádzajúca sa na parcele vo vlastníctve žalobcu bola cestným telesom s vlastným právnym režimom odlišným od právneho režimu pozemku, keď na predmetnú komunikáciu nebolo vydané stavebné povolenie, komunikácia nie je zaradená do cestnej siete, nie je ohraničená vonkajšími

hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov alebo päťou oporných múrov, čím nenapĺňa znaky cestného telesa špecifikované v cestnom zákone, a nie je ani spojená s pozemkom podloží, ktoré je obvyklé pre akékoľvek stavby - pozemné komunikácie. Uzavrel, že ide o betónovú vrstvu (vozovky hrúbky približne 20 cm), ktorá sa stala spôsobilou na užívanie ako príjazdová cesta k závodu žalobcu a k prevádzkam a nehnuteľnostiam ďalších subjektov. Doplnil, že mesto Košice odmietlo prevziať túto cestu do správy a nevykonáva k nej miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií ako prenesený výkon štátnej správy v zmysle cestného zákona. Dôvodil, že žalovaný síce popieral, že by v rozhodnom období pozemok žalobcu na prístup k svojmu areálu využíval, avšak vo svojej výpovedi na pojednávaní pred súdom naopak uviedol, že označenú komunikáciu vo vlastníctve žalobcu užíva dennodenne od roku 2006 a žalovaný neopodstatnene tvrdil, že žalobca nepreukázal vlastníctvo k predmetnej komunikácii parc. č. 3486/14, lebo žalovaný predložil list vlastníctva preukazujúci jeho vlastníctvo k uvedenej parcele a aj sám katastrálny odbor Okresného úradu v Košiciach potvrdil, že predmetná parcela bola vyčlenená z parcely 3486/1 takisto vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Usúdil, že žalobca využitím svojho vlastníckeho práva v zmysle § 123, § 124 a § 126 Občianskeho zákonníka žiada žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia nekoná v rozpore s dobrými mravmi, tak ako to tvrdil žalovaný. Majúc za preukázané, že žalovaný po dobu rokov 2011 a 2012 užíval komunikáciu vo vlastníctve žalobcu bez toho, aby žalobcovi za toto užívanie zaplatil nejaké finančné prostriedky, a vychádzajúc z preukázanej skutočnosti, že za užívanie predmetnej nehnuteľnosti mu iné subjekty, napr. spoločnosť Termotav-Mráz spol. s r.o., spoločnosť Hriadel spol. s r.o., spoločnosť Rempko s.r.o., s ktorou bola nájomná zmluva uzavretá v roku 2015, platia ročné nájomné vo výške 996 eur, súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a usúdiac, že za obvyklú hladinu nájomného je potrebné považovať sumu 996 eur ako peňažnú čiastku vynakladanú obvykle na danom mieste a čase za užívanie vecí formou nájmu, ktorý by žalovaný ako nájomca bol povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy, ktorá zodpovedá výške ročného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.992 eur, t.j. 996 eur za jeden rok, teda 2x996 eur.

9. O príslušenstve priznanej peňažnej pohľadávky prvoinštančný súd rozhodol podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení zmien a doplnkov s odôvodnením, že úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia súd priznal žalobcovi od 16.11.2013 do zaplataenia, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného vzniklo za roky 2011 a 2012, žalobca si mohol uplatňovať úroky z omeškania už pred dátumom 16.11.2013, teda od 1.1.2013. V čase 16.11.2013 bola výška úrokov z omeškania 5,25 % ročne, preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,25 % a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že vzhľadom na plný úspech žalobcu vo veci, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 % s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobcu a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podal včas odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol zmeniť rozsudok, žalobu zamietnuť a žalovanému priznať voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, event. zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie vydal rozhodnutie o merite veci, ktoré je ako celok nepreskúmateľné, založené na nesprávnom právnom posúdení celého sporu a „na tvrdeniach súdu, ktoré sú v príkrom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, keďže žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno a ani nijako nepreukázal tvrdenia uvádzané v podanej žalobe, a teda, žeby sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, dokonca ani nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia“, z ktorého dôvodu žalovaný napadnuté rozhodnutie označil za nezákonné a arbitrárne. Žalovaný citoval znenie § 22 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., odkázal na bod 26 odôvodnenia rozsudku a poukaz súdu na rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 22C/4/2014-133, v ktorom sa súd v spore žalobcu a žalovaného o uloženie povinnosti zdržať sa užívania nehnuteľnosti zaoberal posúdením toho, či sporná nehnuteľnosť je, resp. nie je účelovou verejnou komunikáciou, ktorý Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudkom sp. zn. ICo/291/2016 dospejúc k záveru,

že predmetná komunikácia je účelovou verejnou komunikáciou, pretože sa nenachádza v uzavretých priestoroch žalobcu a s názorom, že výkon vlastníckeho práva spôsobom, ako to vykonáva žalobca k nehnuteľnosti (verejná účelová komunikácia - sporná parcela), ktorá v minulosti slúžila viacerým inštitúciám, aj keď v spoločnom vlastníctve, by mohol predstavovať výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, teda v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietol, že súd prvej inštancie opomenul žalovaným namietanú skutočnosť, že v zmysle výpisu z LV č. XXXXX, pre katastrálne územie: P.Ž. F., je parcela reg. „C“ č. 3486/14 o výmere 2470 m², vedená ako: druh pozemku - zastavané plochy a nádvoría, kde na príslušnom liste vlastníctva figuruje ako spôsob využitia pozemku: - „22 - pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti“, a teda podľa žalovaného niet žiadnych pochyb, že v danom prípade je na pozemku žalobcu umiestnená účelová komunikácia, ktorá má status verejnej účelovej komunikácie, pretože je umiestnená mimo uzavretých priestorov žalobcu, a teda má slúžiť verejnému účelu na prechod k pozemkom a budovám každého, bez ohľadu na vlastnícke právo žalobcu, keďže je napojením na cestnú sieť a je jediným prístupovým miestom k pozemkom a budovám ostatných subjektov. Zopakoval, že komunikácia má status verejnej účelovej komunikácie, a preto je podľa žalovaného vylúčené, aby bola využívaná výlučne jej vlastníkom bez toho, aby mohla byť sprístupnená aj tretím subjektom, a to bez toho, aby za jej využívanie boli povinní platiť žalobcovi akékoľvek nájomné. Podľa názoru žalovaného „Keďže uvedená verejná účelová komunikácia nebola rozhodnutím obce doposiaľ vyhlásená za neverejnú komunikáciu, charakter užívania tejto komunikácie nemá v žiadnom smere súkromnoprávny charakter a využívanie tejto komunikácie sa nemusí podriaďovať vôli vlastníka predmetnej parcely - žalobcu. Vyššie citovaný právny predpis, teda v ničom neopravňuje žalobcu k tomu, aby si nejakou vynútitel'nou formou vymáhal od účastníkov cestnej premávky (vrátane žalovaného) náhradu za užívanie tejto komunikácie titulom bezdôvodného obohatenia. Platí pritom, že za neverejnú môže účelovú komunikáciu vyhlásiť iba obec, nie jej vlastník, teda žalobca. S poukazom na uvedené je potrebné poznamenať, že s verejným charakterom spornej komunikácie sa celkom nepochybne počítalo už pri povoľovaní existujúcej zástavby v celej lokalite vo vzťahu ku ktorej táto cesta preukázateľne plní úlohu jedinej prístupovej komunikácie, a to nie len vo vzťahu k žalovanému, ale aj vo vzťahu k ďalším subjektom, pre ktorých je táto komunikácia jedinou možnou prístupovou cestou k pozemku či stavbe. V danom prípade teda súkromné práva vlastníka (vlastnícke práva) sú limitované verejnoprávnym inštitútom všeobecného užívania pozemnej komunikácie kýmkoľvek, vrátane žalovaného.“ Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, a to: a) „rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/56/2017 zo dňa 28.6.2018, b) rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/85/2011 zo dňa 17.10.2011, a c) rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 15.12.2017 sp. zn. 27C/395/2015. Žalovanému „nie je známe, prečo súd prvej inštancie takto vyslovený právny názor odvolacieho súdu (zohľadňujúc príkladom uvádzanú konštantnú judikatúru súdov SR v tejto oblasti) vôbec nevzal v úvahu, nerešpektoval ho a ani nevyhodnocoval, hoci žalovaný na toto rozhodnutie opakovane v priebehu konania poukazoval, lebo dáva jednoznačnú odpoveď na výklad ust. § 22 ods. 3 zákona č. 135/1961. Zb. v tom, že komunikácie mimo uzavretých priestorov žalobcu, je potrebné považovať za verejné účelové komunikácie, všeobecne prístupné na užívanie na účel, na ktorý boli určené.“ Podľa názoru žalovaného ide pritom o podstatnú skutočnosť pre predmet tohto sporu, kde odvolací súd jednoznačne konštatoval, že užívame verejnej komunikácie spôsobom, na ktorý bola určená, nepredstavuje neoprávnený zásah do práva žalobcu vlastníť majetok, garantovaného Ústavou SR. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávnym spôsobom vykladal a aplikoval zákon č. 135/1961 Zb., napadnuté rozhodnutie je vybočením z právneho posúdenia uvedených skutočností súdom inak, ako je daná konštantná judikatúra súdov v tejto oblasti, čo je zásahom do princípov právnej istoty a prináša rozdielne rozhodnutie v skutkovo zhodných prípadoch už riešených v minulosti. Žalovaný citoval aj bod 56. odôvodnenia rozsudku a súdu opäť vytkol, že nezohľadnil závery odvolacieho súdu v rozsudku sp. zn. 1Co/291/2016 a v súvislosti s neakceptovaním a nezohľadnením „konštantnej judikatúry v danej oblasti“ a právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a ktorým bolo stanovené, že pozemok žalobcu možno považovať za verejnú účelovú komunikáciu, vec nesprávne právne posúdil. Namietol tiež, že súd rozhodol bez toho, aby mal preukázanú výšku obvyklého ročného nájomného. Poukázal pritom na bod 35. až 37. odôvodnenia rozsudku a svoju obranu v spore, že „jeden užívateľ má oprávnenie nehnuteľnosť užívať bez akéhokoľvek titulu bezodplatne, jeden platí nájomné vyššie, iný zase nižšie, a teda absolútne nemožno v danom prípade hovoriť o požadovaní sumy bežného nájomného, ako to v konaní prezentoval žalobca“, „že niektorí užívatelia tejto parcely po nej prechádzajú aj niekoľkokrát denne aj s použitím ťažkých mechanizmov, pričom iní zase len úplne sporadicky, no aj tak od nich žalobca požaduje uhrádzať nájomné v rovnakej výške, aj keď je zrejmé, že užívatelia pozemku opakovaným dennodenným použitím svojich mechanizmov

sú spôsobilí poškodiť cestu skôr ako tí, ktorí nehnuteľnosť užívajú len raz za čas, a aj to len svojim osobným motorovým vozidlom“. Podľa žalovaného žalobca v tomto smere absolútne neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v danom prípade plne zaťažovalo, a teda nepreukázal výšku a ani oprávnenosť ním požadovaných nárokov. Žalovaný vo svojom odvolaní vyjadril nesúhlas s argumentáciou súdu v bodoch 61. a 62. odôvodnenia rozsudku. Podľa žalovaného „súd prvej inštancie nemôže tvrdiť, že mal za jednoznačne preukázanú obvyklú cenu ročného nájomného, keďže žalovaný v konaní poukázal na to, že viaceré subjekty nájomné za užívanie pozemku neplatia vôbec, iné ho platia nižšie, prípadne vyššie, niektorí vlastníci prilahlých pozemkov a budov užívajú nehnuteľnosť pravidelne, denne, s použitím ľahkej techniky, iní ho užívajú len sporadicky, a tak za uvedeného skutkového stavu nie je možné stanoviť obvyklú cenu nájomného tak, ako sa domnieva žalobca, resp. konajúci súd. Neboli totiž na takéto stanovenie ceny nájomného splnené ani len jeho základné definičné znaky, a teda, že miestne, časové a skutkové okolnosti nedovoľujú výšku nájomného stanoviť tak, ako to uviedol žalobca, s ktorým vyčíslením sa stotožnil aj súd“. Súdu prvej inštancie žalovaný vytkol, že opomenul posúdiť „objektívne skutočnosti, akými sú užívanie, jeho intenzita a spôsob užívania pozemku žalobcu zo strany týchto obchodných spoločností, ktoré sú preukázateľne vyššie ako u žalovaného.“ Podľa žalovaného žalobca v konaní nijako nepreukázal, žeby medzi ním a žalovaným vznikol akýkoľvek právny vzťah z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože súd „nijako neozrejmil a nekonkretizoval, z čoho odvodil uplatnenú výšku bezdôvodného obohatenia, iba odkázal na iné nájomné vzťahy s inými subjektmi (a tým odôvodňoval jeho výšku z titulu obvyklosti), čo však na preukázanie obvyklej ceny nájomného nemôže postačovať.“ Namietol, že súd nijako nezohľadnil tvrdenia žalovaného ohľadom stavu, v akom sa predmetná parcela nachádza, a fakt, že žalobca svoju nehnuteľnosť nijako roky neudržiava, neinvestoval do jej opravy ani údržby žiadne finančné prostriedky, a preto nie je namieste jeho tvrdenie, žeby sa prechodom žalovaného cez jeho pozemok mal akokoľvek zmenšiť jeho majetok. Podľa žalovaného v konaní žalobca nijako nepreukázal v akom rozsahu sa mal jeho majetok zmenšiť konaním žalovaného, teda nijako nepreukázal, v akých dodatočných nákladoch (prípadná údržba, oprava, rekonštrukcia cesty) by sa mala jeho majetková podstata zmenšiť, naopak žalovaný predloženou fotodokumentáciou preukázal, že žalobca túto cestu nijako roky neudržiava, nestará sa o jej údržbu, komunikácia dokonca nemá vybudovanú žiadnu kanalizáciu na odvod dažďovej vody, a tak v prípade intenzívnejších dažďov býva pravidelne úplne zaplavovaná. Podľa žalovaného žalobca v konaní nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi bezdôvodným obohatením sa žalovaného a vznikom majetkovej ujmy na strane žalobcu. Napokon poukazom na bod 55 odôvodnenia rozsudku žalovaný namietol, že v konaní nebolo doposiaľ nijako preukázané vlastníctvo žalobcu k samotnej prístupovej ceste - cestnému telesu, ktoré sa na jeho pozemku nachádza, a preto podľa žalovaného žalobca nemá žiadne právo na požadovanie akéhokoľvek nájomného, lebo „ak žalobca nepreukázal vlastnícke právo k cestnému telesu, po ktorom sa mal žalovaný prepravovať k svojmu pozemku (prípadne o jedinú prístupovú cestu k tomuto pozemku), neunesol vlastné dôkazné bremeno a súd prvej inštancie mohol a mal vyhodnotením týchto súvislostí dospieť k jedinému možnému záveru, a teda, že podaná žaloba je ako celok nedôvodná.“

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol potvrdiť rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 15. marca 2019 č. k. 13C/173/2014-251 a priznať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Závery súdu prvej inštancie žalobca označil za správne a presvedčivo odôvodnené. Podľa žalobcu súd prvej inštancie posúdil uplatnený nárok rovnako ako odvolací súd v skutkovo a právne totožnej veci (sp. zn. 6Co/188/2016), v súlade s článkom 2 základných princípov CSP a princípom právnej istoty, ktorý v sebe zahŕňa aj princíp ochrany legitímnych očakávaní. Podľa žalobcu v prejednávanej veci neexistoval rozumný dôvod na to, aby sa súd prvej inštancie odklonil od rozhodovacej praxe všeobecných súdov patriacich do pôsobnosti tunajšieho odvolacieho súdu, a súd prvej inštancie správne uzatvoril, že žalovaný v rozhodnom období rokov 2011 a 2012 užíval označené nehnuteľnosti bez právneho titulu a bez toho, aby za to platil akúkoľvek náhradu. Zdôraznil, že súd prvej inštancie, v zhode s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 23. februára 2016 č.k. 39C/101/2014-215, v rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 31. januára 2019, sp. zn. 17C/133/2014 a v rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. januára 2017 č. k. 6Co/188/2016-258 dospel k správnym záverom, že sa v prípade cesty na pozemku žalobcu sa nejedná o pozemnú komunikáciu v zmysle legálnej definície obsiahnutej v zákone č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších právnych predpisov, a že táto cesta „len“ zdieľa právny režim pozemku, a preto bol uplatnený nárok v zhode s našou argumentáciou posúdený podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o vlastníckom práve (ust. § 123 a nasl.) a bezdôvodnom obohatení (ust. § 451 a nasl.), t.j. tak, že žalovaný vec

žalobcu užíval bez právneho dôvodu, v dôsledku čoho u neho vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalobcovi ako vlastníkovi veci žalovaný povinný vydať. Upozornil, že voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. januára 2017, č.k. 6Co/188/2016-258 bola podaná tam vystupujúcim žalovaným (spoločnosťou WAGNER SERVICECENTRUM s. r. o.) ústavná sťažnosť, ktorej nebolo vyhovené, v dôsledku čoho treba závery tunajšieho súdu považovať za zhodné s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie správne poukázal na to, že sa v prípade cesty umiestnenej na pozemku žalobcu nemôže jednať o pozemnú komunikáciu, a teda ani o účelovú komunikáciu (účelová komunikácia je jedným z druhov pozemných komunikácií - ust. § 1 ods. 2 cestného zákona), keďže nie sú splnené definičné znaky pozemnej komunikácie v zmysle ust. § 1 ods. 3 cestného zákona; cesta nie je ohraničená vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, pätou oporných múrov. Ďalej žalobca podčiarkol, že: „Súd prvej inštancie odôvodnil záver o charaktere cestného telesa o. i. aj s poukazom na rozhodnutie Okresného národného výboru v Košiciach zo dňa 14. augusta 1964, z ktorého vyplynulo, že predmetná cesta bola vybudovaná ako súčasť závodu Teplárne Košice, t.j. bez samostatného stavebného povolenia či kolaudačného rozhodnutia, a za účelom spojenia jednotlivých súčastí tohto závodu. Súd prvej inštancie poukázal i na list Mesta Košice ako odpoveď na našu žiadosť o majetkovoprávny prevod cesty do správy alebo vlastníctva Mesta Košice. Mesto Košice odmietlo cestu prevziať do správy s odôvodnením, že sme jej vlastníkom a že máme správu realizovať my. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne pripomenul, že miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy (ust. § 3 ods. 2 cestného zákona). I preto, keďže Mesto Košice správu tohto cestného telesa nevykonáva, je dedukcia súdu prvej inštancie správna. V zmysle týchto zvýraznených záverov súdu prvej inštancie i ďalších, uvedených v rozsudku súdu prvej inštancie, považujeme záver súdu prvej inštancie o právnej povahy cesty, za správny. Preto v nadväznosti na tento záver súd prvej inštancie správne vec právne posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka tak, že žalovaný naše nehnuteľnosti užíval bez právneho titulu.“ Podľa žalobcu i v prípade, ak by cesta na pozemku žalobcu bola účelovou komunikáciou, bol by rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny. V tejto súvislosti žalobca citoval znenie článku 13 ods. 2 a článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústava“), § 1 ods. 2 a § 6 ods. 1 cestného zákona (v znení účinnom do 20. mája 2018 - v spore sa rieši vydanie bezdôvodného obohatenia za roky 2011 - 2012, preto je potrebné vychádzať zo znenia zákona účinného v tomto čase) i § 128 Občianskeho zákonníka. Záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti výšky žalovanej sumy označil žalovaný za logický, odôvodnený a v súlade s vykonaným dokazovaním, pričom súd sa správne vysporiadal aj s otázkou, či neoprávneným užívaním nehnuteľnosti žalobcu mohol vzniknúť právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, správne vyriešil aj otázku vlastníctva k pozemku a na ňom umiestnenej cesty, keďže žalobca predloženými dôkazmi, najmä listom vlastníctva, listom Okresného úradu Košice, katastrálneho odboru, zo dňa 17. septembra 2018, rozhodnutím Okresného národného výboru v Košiciach zo dňa 14. augusta 1964, listom mesta Košice, preukázal vlastníctvo k pozemku i k ceste umiestnenej na tomto pozemku. Podčiarkol, že súd prvej inštancie posúdil vec správne tak, že cesta na pozemku žalobcu zdieľa právny režim pozemku, t.j. že nejde o samostatnú vec v právnom zmysle slova. Napokon dodal, že je držiteľom povolenia na podnikanie v tepelnej energetike podľa zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov a ak sa na pozemku žalovaného nachádza sústava tepelného zariadenia, je žalovaný povinný strpieť výkon oprávnení žalobcu (ust. § 10 ods. 8 citovaného zákona).

13. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobcu zo dňa 23.5.2019 uviedol, že žalobca na odvolacie námietky a argumentáciu žalovaného vo svojom vyjadrení nijako kvalifikovane nereagoval. V celom rozsahu odkázal na svoje doposiaľ prezentované vyjadrenia a tvrdenia, vrátane argumentácie uvedenej a podrobne popísanej v podanom odvolaní. Opätovne zdôraznil, že komunikácia na pozemku žalobcu je komunikáciou, ktorá má charakter verejnej účelovej komunikácie, pozemok žalobcu je pozemkom, na ktorom je postavená inžinierska stavba - účelová komunikácia, ktorá má status verejnej účelovej komunikácie, pretože je umiestnená mimo uzavretých priestorov žalobcu, a teda má slúžiť verejnému účelu na prechod k pozemkom a budovám každého, bez ohľadu na vlastnícke právo žalobcu, keďže je napojením na cestnú sieť a je jediným prístupovým miestom k pozemkom a budovám ostatných subjektov, čo vyplynulo z výsledkov dokazovania aj v konaní Okresného súdu Košice II vedeného pod sp. zn. 22C/4/2014, ktorého rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom rozsudkom sp. zn. 1 Co/291/2016, ktorého závery súd prvej inštancie v danom prípade podľa názoru žalovaného „odignoroval“, keďže sa nimi potvrdil charakter spornej komunikácie. Za bezpredmetné a právne irelevantné označil žalovaný tvrdenie žalobcu uvedené v bode 11. jeho vyjadrenia o tom, že súd prvej

inštancie mal poukázať aj na list Mesta Košice ako odpoveď na žiadosť žalobcu o majetkovoprávny prevod cesty do správy alebo vlastníctva mesta Košice, ktorú správu mesto odmietlo s tým, že správu cesty má realizovať žalobca ako jej vlastníak, keďže uvedené tvrdenia nemajú žiaden právny význam pre posúdenie tak charakteru predmetnej cesty ani pre účely posúdenia nárokov žalobcu, ktorých sa v tomto konaní voči žalovanému domáha. Tvrdil, že ak žalobca v bode 41. svojho vyjadrenia poukázal na intenzitu využívania nehnuteľnosti žalovaným, kedy v rozhodnom období žalovaný mal túto parcelu užívať dennodenne, súd prvej inštancie „pozabudol vo svojom rozsudku spomenúť podstatné námietky a tvrdenia žalovaného, ktorý viackrát opakoval, že toto užívanie nemalo charakter dennodenného prejazdu jeho vozidlom, keď napríklad počas letných mesiacov parcelou žalobcu žalovaný prechádzal často aj pešo alebo na bicykli, sám a bez použitia ťažkých mechanizmov, ako tomu v porovnaní so žalovanými bolo u iných obchodných spoločností, ktoré túto komunikáciu využívali a aj využívajú denne, opakovane a za použitia ťažkej nákladnej techniky a zariadení“. Súdu prvej inštancie vytkol, že žalovaného ako súkromného podnikateľa - živnostníka dal na roveň s veľkými obchodnými spoločnosťami, ktoré preukázateľne predmetnú komunikáciu využívali niekoľkonásobne viac a častejšie ako žalovaný, napriek tomu súd prvej inštancie toto nijako nediferencoval a pri vydávaní meritórneho rozhodnutia ani nijako nezohľadnil.

14. Žalobca v odvolacej duplike zotrval v celom rozsahu na skutočnostiach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, majúca za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, riadne odôvodnený a je na mieste jeho potvrdenie odvolacím súdom. Upozornil, že žalovaný stále spochybňuje súdom prvej inštancie zistený skutkový stav. Bol to pritom žalovaný, ktorý na pojednávaní uskutočnenom dňa 16. marca 2016 uviedol, že cestu užíva denne od roku 2006. Navyše, čo tiež vyplynulo z vyjadrení žalovaného, žalovaný cestu užíva po podnikateľsky, t. j. nielen pre osobné nekomerčné potreby, ale i za účelom dosiahnutia zisku. Označil záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti uplatnenej výšky bezdôvodného obohatenia za správny, súladný s právnymi predpismi, rozhodovacou činnosťou vyšších súdov a zisteným skutkovým stavom, i za náležité odôvodnený. Podľa žalobcu žalovaný nedôvodne rozporuje i priznanú výšku bezdôvodného obohatenia. Opätovne pritom poukázal na to, že v rovnakom období (rokov 2011-2012) platili za užívanie rovnakej nehnuteľnosti subjekty, ktoré túto nehnuteľnosť užívali po práve, na základe nájomnej zmluvy, sumu 1.992 eur, pričom žalovaný nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by dôvodne spochybnil tvrdenia žalobcu o obvyklosti tejto sumy v rozhodnom období a dôkazy o nich. Doplnil, že žalovaný v tomto konaní užíval cestu žalobcu minimálne rovnako intenzívne ako žalovaný v konaní, v ktorom bola rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 23. februára 2016 č.k. 39C/101/2014-215, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. januára 2017 č.k. 6Co/188/2016-258, žalobcovi priznaná vo vzťahu k inému žalovanému (rovnako fyzickej osobe) suma 1.992 eur.

15. Krajský súd v Košiciach (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a z hľadísk žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je neopodstatnené.

16. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku konštatuje, že tieto žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Námietky žalovaného v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci a neumožňujú záver, že by v konaní neboli splnené procesné podmienky, resp. že by prvoinštančný súd nesprávnym postupom znemožnil žalovanému alebo žalobcovi, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore, ku ktorým odvolací súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalobcu i žalovaného prednesenými v konaní na súde prvej inštancie správne a dostatočne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovaného, uviedol, ktoré z nich považoval za preukázané, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a z akých právnych noriem pri rozhodnutí vychádzal, pričom žalobcovi i žalovanému boli vytvorené procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva. Preskúmané rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval klauzuly určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade aplikácií zákonných predpisov sa podľa názoru odvolacieho súdu neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, ak rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v žalobcom požadovanej výške. Súd svoje úvahy, ako dospel k tomuto rozhodnutiu, zrozumiteľne uviedol v odôvodnení preskúmanej časti rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery, na základe ktorých žalobe žalobcu vyhovel, sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

18. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Odvolací súd pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), nepatrí tam ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Skutočnosti uvedené žalovaným v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Vo svojom odvolaní žalovaný v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj správne a vyčerpávajúco pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Preto odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia a právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

21. Predmetom sporu je žalobcom uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.992 eur s príslušenstvom, ktoré vzniklo tým, že žalovaný bez právneho dôvodu užíval v období

rokov 2011 a 2012 komunikáciu na pozemku vo vlastníctve žalobcu za účelom prístupu k nehnuteľnosti žalovaného, pričom sumu bezdôvodného obohatenia žalobca stanovil za roky 2011 a 2012 ako čiastku zodpovedajúcu nájomnému vynakladanému obvykle na danom mieste a v danom čase.

22. Podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd správne, v súlade s názorom Krajského súdu v Košiciach vysloveným v rozsudku č.k. 6Co/188/2016 - 258 (v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovanému vzniklo tým, že trvale neoprávnene (bez právneho titulu) vstupoval na nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu, ktorou je parcela č. 3486/14 o výmere 2470 m² resp. jej časti za obdobie r. 2011 a r. 2012), otázku, či „komunikácia“ na parcele žalobcu je vôbec komunikáciou v právnom slova zmysle, posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2 cestného zákona v spojení s § 22 ods. 1,2,3 cestného zákona a adekvátne dospel k záveru, že posudzovaná „komunikácia“, ktorá nie je ohraničená vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, alebo päťou oporných múrov, nie je cestným telesom s vlastným právnym režimom odlišným od právneho režimu pozemku, majúť pritom náležite na zreteli, že akákoľvek pozemná komunikácia (diaľnice, cesty, miestne komunikácie, účelové komunikácie), na to, aby spĺňala charakter „pozemnej komunikácie“, podlieha povolovaciemu konaniu, výsledkom ktorého je stavebné povolenie (§ 16 ods. 1 cestného zákona), resp. ohlásenie (§ 16 ods. 2 cestného zákona), vychádzajúc aj z Rozhodnutia Okresného národného výboru v Košiciach zo dňa 14.08.1964, ktorým bolo rozhodnuté o prípustnosti stavby: Tepláreň Košice - mesto, stavba I. V okolnostiach posudzovanej veci podľa názoru odvolacieho súdu na označenie tejto stavby je vhodnejšie používať pojem inžinierska stavba (prístupová cesta), ktorá nezdieľa vlastný právny režim ale zdieľa právny režim nehnuteľnosti - pozemku, na ktorom je umiestnená. Nakoľko vlastníkom pozemku, na ktorom je sporná inžinierska stavba (prístupová cesta) umiestnená, je žalobca, čo v konaní sporné nebolo, bolo potrebné považovať žalobcu aj za vlastníka inžinierskej stavby (prístupovej cesty), ktorá sa na ňom nachádza.

23. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na prístupovú cestu mal v spornom období prístup okrem iných aj žalovaný. Prístup žalovaného na tento pozemok žalobcu bol nepochybný tým, že sa jedná o jediný prístup, kadiaľ sa mohol žalovaný dostať k svojim pozemkom. Žalovaný nemal inú možnosť, iba (vy)užívať inžiniersku stavbu (prístupovú cestu), aby mohol realizovať svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve, čo napokon potvrdil sám žalovaný v priebehu sporu, rovnako ako fakt, že užívanie prístupovej cesty nebolo medzi žalobcom ako vlastníkom prístupovej cesty a žalovaným vlastníkom susedných pozemkov upravené zmluvne. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, ani že by bolo zriadené vecné bremeno strpieť užívanie prístupovej cesty v prospech vlastníka susedných pozemkov - žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný užíval inžiniersku stavbu (prístupovú cestu) bez právneho dôvodu.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu sa prvoinštančný súd náležitým spôsobom v napadnutom rozsudku vysporiadal aj s otázkou, že v danom prípade ide o konkurenciu dvoch rovnocenných vlastníckych práv - práva k stavbe a práva k pozemku, adekvátne uzavrel, že ak vzájomný vzťah vlastníkov nebol doteraz inak právne vysporiadaný a podľa žalobcu žalovaný užíval jeho majetok (v rokoch 2011 a 2012) bez právneho dôvodu, je nutné ho riešiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút bezdôvodného obohatenia.

25. Náležite pritom vychádzal z premisy, že vlastnícke právo je základným vecným právom; je právom absolútnym, pôsobí voči všetkým a zodpovedá mu povinnosť všetkých ostatných subjektov nerušiť vlastníka vo výkone jeho práva k veci. Vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 Občianskeho zákonníka), pričom všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana (§ 124 Občianskeho zákonníka).

26. V korelácii s uvedeným požiadavku žalovaného, aby jeho vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bolo preferované pred vlastníckym právom žalobcu k pozemku a na tomto pozemku sa nachádzajúcej prístupovej ceste k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, nemožno akceptovať, a to bez ohľadu na to, či táto prístupová cesta má alebo nemá charakter verejnej komunikácie, pretože, ako bolo vyššie uvedené, zákon, konkrétne ustanovenie § 124 Občianskeho zákonníka, stanovuje, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana. Rovnako žalovaného nemožno z výkonu jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (pozemkom) vylúčiť, možno však od neho požadovať, aby žalobcovi vydal bezdôvodné obohatenie, ktoré na jeho úkor žalovaný získal v situácii,

kedy medzi stranami neboli právne vyriešené vzťahy vzniknuté odlíšením vlastníka pozemku, na ktorom sa nachádza prístupová cesta k pozemkom vo vlastníctve žalovaného.

27. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

28. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

30. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

31. Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia založenou na tom, že medzi zúčastnenými osobami chýba od počiatku právny vzťah, ktorý by zakladal právny nárok na predmetné plnenie, ktoré môže spočívať napríklad v tom, že bolo niečo dané, alebo bolo v prospech niekoho konané. O obohatení možno hovoriť vtedy, ak sa takýmto plnením dostalo majetkovej hodnoty tomu, komu bolo plnené, takže v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív alebo zníženiu pasív, prípadne sa jeho majetok nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo. Príkladom plnenia bez právneho dôvodu je i užívanie cudzieho pozemku bez nájomnej zmluvy či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec; prospech vzniká tomu, kto realizuje užívateľské oprávnenia bez toho, aby za to platil úhradu a bez toho, aby sa teda jeho majetkový stav zmenšil o prostriedky vynaložené v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý zakladá právo vec užívať.

32. Taký užívateľ prirodzene nie je schopný spotrebované plnenie v podobe výkonu práva užívania cudzej veci vrátiť a je preto povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie peňažitou formou; pokiaľ jej výška nie je predpisom stanovená, určí ju súd postupom opierajúcim sa o voľnú úvahu. Táto úvaha musí vychádzať z finančného ocenenia prospechu, ktorý strane užívaním veci vznikol. Majetkovým vyjadrením tohto prospechu je peňažitá čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie veci, i s prihliadnutím k druhu právneho dôvodu (zmluvného typu či vecného práva k cudzej veci), ktorým sa spravidla právo užívania veci vzhľadom na jeho rozsah a spôsob zakladá; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady pomeruje s obvyklou hladinou nájomného, ktoré by bol nájomca za obvyklých okolností povinný plniť, ak by užíval vec na základe platnej nájomnej zmluvy.

33. Vzhľadom na to, že inštitút bezdôvodného obohatenia smeruje k odčerpaniu prostriedkov od osoby, ktorá ho získala niektorou zo skutkových podstát uvedených v ustanovení § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka, odvodzuje sa výška plnenia za užívanie cudzej veci (pozemku, event. na pozemku sa nachádzajúcej prístupovej cesty) bez právneho dôvodu od prospechu, ktorý získal obohatený, ktorý je povinný vydať všetko (nie viac), čo sám získal (§ 451 ods. 1, § 456 veta prvá a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za bezdôvodné obohatenie možno teda považovať ten prospech, o ktorý na jeho úkor obohatený buď zvýšil svoj majetkový stav alebo o ktorý sa jeho majetkový stav nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo.

34. Z tohto pohľadu nemožno odvolateľovi prisvedčiť, že mu bezdôvodné obohatenie v rozhodnom období nevzniklo, keď naviac sám žalovaný pred súdom prvej inštancie potvrdil, že pozemok žalobcu (a príjazdovú cestu na tomto pozemku) v rozhodnom období užíval za účelom prístupu k svojej nehnuteľnosti(iam), a to bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne túto skutočne využíval, nakoľko tento prospech spočíva v tom, že majetkový stav žalobcu sa nezmenšil, lebo žiadnu úhradu jeho vlastníkovi neposkytoval.

35. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie nezhliadol dôvody k tomu, aby za použitia citovaného

ustanovenia bolo žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odoprené, a aj tento záver považuje odvolací súd za správny.

36. Aplikácia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tomto zmysle je postupom výnimočným, lebo súd v takom prípade nepriznáva právo, ktoré je inak dané právnym predpisom, a tým podstatným spôsobom zasahuje do právnej istoty. Preto musia byť pre takéto právne posúdenie veci dané úplne mimoriadne dôvody. Týmto ale nemôže byť ani skutočnosť, že žalovaný pozemok žalobcu (prístupovú cestu na pozemku žalobcu) fakticky využíval v minimálnom rozsahu. Na správnosti záveru súdu prvej inštancie o neexistencii dôvodov pre aplikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa názoru odvolacieho súdu nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalovaného založená na tvrdení, že Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. ICo/291/2016 vyslovil názor, že výkon vlastníckeho práva spôsobom, ako to vykonáva žalobca k nehnuteľnosti (verejná účelová komunikácia - sporná parcela), ktorá v minulosti slúžila viacerým inštitúciám, aj keď v spoločnom vlastníctve, by mohol predstavovať výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, teda v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko ten bol vyslovený iba a výlučne vo vzťahu k požiadavke žalobcu vylúčiť žalovaného vlastníka pozemkov z užívania prístupovej cesty vo vlastníctve žalobcu a neriešil otázku vzniku nároku žalobcu na odplatu za jej užívanie.

37. Odvolací súd sa stotožnil so spôsobom vyčíslenia výšky bezdôvodného obohatenia vykonaným súdom prvej inštancie, ktorý správne a v súlade s ustálenou judikatúrou výšku bezdôvodného obohatenia v prípade užívania nehnuteľnosti bez nájomnej zmluvy odvodzoval od obvyklého nájomného, za užívanie porovnateľných nehnuteľností v rovnakom období, vychádzajúc zo žalobcom predložených nájomných zmlúv, ktoré mal uzavreté s inými subjektmi v rozhodnom období, užívajúcimi spoločnú prístupovú cestu v rovnakom areáli, nakoľko jedine takto zistená cena nájmu zodpovedá cene nájomného poskytovaného za porovnateľnú (identickú) nehnuteľnosť, v rovnakom čase a rovnakom mieste.

38. Pokiaľ žalovaný vidí nesprávnosť právneho posúdenia veci v závere o výške bezdôvodného obohatenia, ktorá bola prvoinštančným súdom v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu odvodená od čiastok vynakladaných obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobnej veci, spravidla formou nájmu, odvolací súd poznamenáva, že uvedený záver (o obvyklej výške nájomného za užívanie predmetnej prístupovej cesty v danom období) nie je výsledkom aplikácie právnych noriem na zistený skutkový stav. Nejedná sa teda o záver právny, ale skutkový, ako výsledok hodnotenia vykonaných dôkazov.

39. Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiadny dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (čl. 15 základných princípov CSP, § 191 ods. 1 CSP).

40. Citované ustanovenia o hodnotení dôkazov vychádzajú zo zásady tzv. voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov tak môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zákon pritom nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti stranami sporu tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu, a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je potom záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného

hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal.

41. Ani v tomto smere nemožno vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo). Nemožno preto priznať relevanciu polemike žalovaného v odvolaní so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, spočívajúcej bez ďalšieho v námietke, že súd pri rozhodovaní neprihliadol na skutočnosť, že „užívanie nemalo charakter dennodenného prejazdu jeho vozidlom, keď napríklad počas letných mesiacov parcelou žalobcu žalovaný prechádzal často aj pešo alebo na bicykli, sám a bez použitia ťažkých mechanizmov, ako tomu v porovnaní so žalovanými bolo u iných obchodných spoločností, ktoré túto komunikáciu využívali a aj využívajú denne, opakovane a za použitia ťažkej nákladnej techniky a zariadení“ a že „nediferencoval a nijako nezohľadnil fakt, že veľké obchodné spoločnosti preukázateľne predmetnú komunikáciu využívali niekoľkonásobne viac a častejšie ako žalovaný, ktorý bol v posudzovanom období súkromným podnikateľom - živnostníkom“.

42. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalovaným uvádzané odvolacie dôvody nie sú dané, preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal procesne úspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný úspech v odvolacom konaní nemal a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. O výške trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie v samostatnom rozhodnutí, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).